

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 23. listopada 1877.

List 47.

Čast uršulinskega reda,

ali:

Častitljiva Marija Jezusovega včlovečenja.

V lepi Torenski (Tauraine) okrajini na Francoskem je 18. vinotoka 1599 luč tega sveta zagledala častitljiva Marija, imenovana „Jezusovega rojstva“. Njen oče, svilar Florentin Guyard, kakor tudi njena mati, sta bila sorodnika stare plemenite rodovine.

Že v svojem sedmem letu, kakor tudi še pozneje, je imela prikazen o Kanadi v Ameriki, kjer je pozneje delala v misijonu za razširjenje sv. vere. Marija je imela nepremagljivo gnanje za klostersko življenje; vendar bilo ji je po Božji naklombi odmenjeno, da naj posnema „močno ženo v sv. pismu“, in zavoljo svojih staršev je v 17. letu stopila v zakon. Še pred poroko je Bogu obljubila, ako ji podari sina, da ga bo darovala njegovi službi, in kadar sama prostost doseže, da se bo tudi darovala Bogu v službo.

Njene prerokovanske besede so se spolnile, njen sin je bil benediktinar, sama pa je 25. pros. 1631 stopila v novišтво pri gospéh uršularnicah Tourskih.

Vender ni ji bilo umreti v tem samostanu, odločena je bila od Boga za misijon v Kanadi. 22. sveč. 1639 je šla na pot iz Taura-a, v Dieppe-u je stopila v barko z gospo pl. Peltriès, ustanovnico, in z dvema drugima redovnicama, MM. Jozefo in Cecilijo; njim so se pridružile še tri bolniške Sestre, da ustanove tudi v Kanadi hišo za bolnike.

Srečno so dospeli 31. mal. serp. 1639 v Quebec. Tam je Marija živela in med silnim natezanjem in terpljenjem, pa v uboštvu neizrečeno veliko delala v prid divjakov, ki so jo častili kakor svojo mater. Ondi je tudi dokončala svoje junaško življenje 30. mal. travna 1672, stara 72 lét in 6 mesev.

Ostermeli so vsi, ki so bili pričujoči pri njeni smerti. Njeno obličje se je kar neutegoma zasvetilo v žareči lepoti. Znati je bilo, kakor da je njena duša med svojim vzletom k Bogu vtisnila odsvit svoje častitljivosti na to obličje. Tako posebna je bila ta prikazen, da so gospé uršularnice v Quebecu njen spomin odmenile obhajati vse čase, v spomin na to čudovito dogodbo se torej vsako leto v dan njene smerti „Te Deum“ poje.

Glas njene smerti se je razširil naglo kakor blisk. Vse je hitelo skupaj. Ni popisati, kako neutolažljivo žalostni so bili divjaki, ko so zaslišali, da umerla jim je mati; jokali in plakali so: „Naša mati je umerla!“

Veliko pobožnih duhovitih móž je vgodno sodbo izreklo zastran njé. Med drugimi jo častitljivi gospod

superior semeniša sv. Sulpicija v Parizu časti kakor svetnico in imenuje jo „Terezijo nove Francije“. Veliko čudežev se je zgodilo na njeno priprošnje. Njeno življenje junaških čednost, mnogo milosti, ki so jih dosegali na njene priprošnje, to je sterilo, da so ze pred veliko léti prosili sv. Očeta, naj bi Marijo Jezusovega včlovečenja za zveličano razglasili.

To prošnjo so ponavljali sv. Očetu Piju IX mnogi amerikanski in zlasti francoski škofje, mnoge visoke imenitne osebe, gospé uršularnice francoske in drugih dežel. Papež so prošnje dobrotno sprejeli in 15. kim. 1877, to je, letos pred dvema mesecema, so podpisali določilo za preiskovanje, in 24. vinotoka 1877, tedaj mesec dni je tega, so Mariji Jezusovega včlovečenja priložili naslov: „Venerabilis“, to je: „Častitljiva“.

Z naj večim kopernenjem pričakujejo že tisučere in tisučere uršulinske redovnice veselega dne, ko bodo eno svojih prvih mater ko „zveličano Marijo Jezusovega včlovečenja“ smeje na altarji počastiti.

Predoblastent ali privilegirani oltar.

(Dalje.)

Privilegirani oltar je podeljen več bratovšnam. Take so:

1. Marijanska kongregacija preblazene Device ima „privilegium altaris“ za svoj bratovski oltar tako, da vse maše, ki se na njem od kterega koli mašnika opravljajo, so sklenjene s popolnoma odpustkom. Zraven tega mašniki, ki se štejejo k kongregaciji, imajo osebni privilegij, ako mašujejo za umerlega družnika te bratovšine. — Po naših krajih, kolikor vemo, imajo nekteri uršulinski samostani za svoje šole, zlasti notranje, to prelepo in silo koristno bratovšino, ki bi bilo želet, da bi se za mladino tudi po deželi v duhovnijah ustanovila. Jezuitom zlasti ta pomoček veliko pripomore, da njih odgoja pri mladini tako dobro tekne, in mladenči, ki tudi po odhodu v bratovšini ostanejo, se ohranijo stanovitni v dobrem.

2. Rožnovenska (roženkranska) bratovšina ima privilegij za bratovski oltar. Mašnik, ki je družnik bratovšine, na bratovskem oltarji mašuje s popolnim odpustkom, ne le za umerle bratovske ude, temuč po najvejšem izreku Piju IX, 14. mal. travna 1856, tudi lahko za vse katoliško-keršanske vernike. — Obširniši privilegije imajo dominikani za svoje cerkve in mašnike.

3. Marijanska zveza ljubezni, ali „bratovšina presv. Marije Device kakor Pomočnice kristjanov in Matere

previdnosti božje“, ima osebno privilegijo za vse svoje mašnike po enkrat v tednu; oltarno krajno pravico pa ima za vse oltarje tiste cerkve, v kateri je bratovšina ustanovljena, ako se na njih mašuje za kacega družnika iz bratovšine, ali pa za družnike iz bratovšine sploh.

4. Pri škapulirski ali karmelitarški bratovšini je zbor za odpustke (S. C. Indulg. n. rožn. 1865) izrekel, da vse in vsake maše, ki se mašujejo za umerle brate in sestre té vélike bratovšine, imajo pravico privilegiranega oltarja (tedaj od kakoršnega koli duhovna, v vsaki cerkvi, na vsakem oltarji). — Tudi družba za razširjanje sv. vere ima svoje posebne privilegije.

Taki privilegiji ne ugasnejo, dokler bratovšina ostane in se ne razdere.

Kar pa tiče marsiktere krajne privilegije, je vediti, da so bili dani veči del le na sedem lét, in jih je bilo treba obnoviti. Ako niso bili obnovljeni, je zastoj tudi napis ali tablica z besedicama: „altare privilegium“, kakor se še nahaja v marsikterih cerkvah, zlasti samostanskih. Naj večí del tacih privilegijev je ugasnil, ali zato, ker je minul čas predoblastenja, ali ker se pogoje niso več spolnemale; nasprotno, da namreč privilegij še veljá, moralo bi se iz pisem dokazati. Kar tiče stolne cerkve same, meni Gassner, se smé terditi, da privilegij še obstoji, ako je kdaj kak škof po željah papeža Benedikta XIII. zaznamnjel en oltar za privilegij, če tudi bi se dolgo časa ne bil ozir imel na ta privilegij.

(Dalje sledí.)

Marija naše pribežališe.

(En premislík iz „Šmarnic“, ki imajo v natis priti za leto 1878.)

Česka dežela, ko je bila v srednjem véku še samosvojna država, je imela tri begnje ali pribežališa, v katerih je bil vaak varen, ktereja je pravica preganjala zavoljo kakega hudega djanja, ako je pribežal v take pribežališa. Eno teh pribežališ je bilo tudi to, če je mogel prestopnik blizo česke kraljice priti.

Ob, kje pa je za dušo pribežališe, ako je s hudim grehom Zveličarja umorila? Kje je pribežališe kristjanu, kadar ga huda vest preganja? Kje so srečne zavetja? Pri Mariji, o kristjanje! pri nji, katero sv. Cerkev imenuje pribežališe grešnikov in tolažnico žalostnih. Gospod je govoril svoje dni Mozesu na planjavi Moabski ob Jordanu zraven Jerihe, rekoč: „Zapovej Izraelovim otrokom, da naj odmenijo 6 mest nalaš za pribežališe, ter naj tje pribeži, kdor je kri prelival. Če je bilo pa to v stari zavezi, je Bog naš Zveličar v novi zavezi cerkve, kapele, podobe Marije Device odločil za pribežališa tistim, ki so Njenega Sina umorili. Torej nam kliče Albert Véliki: Marija je mesto pribežališe; kdor tedaj hoče smérta ulti, naj pribeži k Mariji!“ — In sv. Efrém pravi: Kdor k nji pribeži, je varen, ker iz naročja te Matere ga nihče ne izterga.

Bog je Marijo odmenil za pribežališe, ker ona je mati, ker serce materno ima zmeraj nekaj, kar na-se vleče, nekaj, kar strah zmanjšuje in grozo odjemlje; nekaj, kar serčnost dela in budi zaupnost; nekaj, kar izmika kesanje v sercu in solze v očéh in naj bolj gino k odkritoserčnemu spoznanju. Od tod izhaja, da otroci, kadar so kaj napénega storili ali kadar njih serce kaka reč stiska, tolikanj radi k materi pribežé, z veliko manjšim strahom, kakor pa k očetu. Gospod, kateri je človeško serce vstvaril, ga tudi naj bolj pozná; in zato je odločil Marijo za našo Mater, in k nji nam je odkazal pot s svojo presveto besedo, kakor tudi skož usta sv. Cerkve in svetnikov. — Ubogi bégovci, pribežite kakor otroci v naročje materno! nas opominja toraj sv. Anton Padovanski.

Povejte pa, ali ni to za nas nezmérno veselo in tolažljivo? O kolikrat ubogi Evini otroci vender potrebujejo pribežališa in tolažila v telesnih in dušnih potrebah! Kako sladke je zdihljive k Mariji v britkosti; kako tolaživen pogled na žalostno Mater Božjo v nesreči! Kje najde mati vtého po zgubi predragega, morebiti edinega otroka, kakor pri Mariji sedem žalost? In koliko obupanih grešnikov se je že spreobrnilo, ko so se spomnili, da v svoji naj večí zaverženosti imajo še Mater, ktera jih rada še sprejema, jim še želi pomagati; ker ona je „pibežališe grešnikov“!

Začetnik bratovšine Marijnega presv. Serca pripoveduje med mnogimi drugimi ta-le dogodek. Štirinajst- do petnajstletno hčer iz ene naj imenitniših rodovin spodnje Normandije nam je bila njena mati in pobožna učenica v molitev priporočila. Že več lét so se ji na eni nogi kite kerčile. Bolečine so bile strašne; skrajševanje noge jo je zadrževalo po kolci stati; oboje to jo je primoralo, da je bila že več mesev v postelji. Prosili so nas, da naj za njo opravljamo devetdnevno počeševanje k Mariji Devici. Nismo smeli prošnje odbiti, ker milost, katero je bil eden naših farmanov dosegel, nam je bila še preživo v spominu. (17. sušca 1840 je bil namreč ranjki gosp. Dúfriš Deženet [Dufrique Desagenettes] v molitev vernikom priporočil deržinskega očeta, ki se mu je bila pamet tako hudo zmešala, da so ga mógli v bolnišnico odpraviti, in deržina — žena z dvema otročičema — je bila v nezmérni žalosti in nesreči; in lejte! precej 18. sušca zjutraj se je zbudil popolnoma miren in ozdravljen.) V dnevih opravil in čiščenja, pravi pisavec dalje, so bolečine (une deklice) hujši prihajale; toda bolna se je tega veselila, ker to je razlagala za varno znamenje bližnjega ozdravljenja. V jutro devetega dneva je bila kar precej in popolnoma zdrava. — Ravno tako, pravi začetnik bratovšine Marijnega Serca dalje, je bil še le undan neko nedeljo zvečer v molitev priporočen fantič, ki ni bilo za njegovo zdravje nič več upanja. Le iz prijaznosti do staršev je prišel zdravnik k njemu še v ponedeljek dopoldne; najdel pa ga je tako zdravega, da je ukazal ga iz postelje vzeti. Otrék je zdaj do čistega zdrav.

To so dogodbe novejših časov, ki so se godile in so popisane v obliči vsega vélikega mesta Pariza, in ki poterjujejo, kako je res Marija naše pribežališe v telesnih potrebah. Silo veliko več pa je popisanih, kako je Marija naše pribežališe v duhovnih in dušnih nadlogah in boleznih, zlasti sladko pribežališe grešnikov. Ne bom tega dalje razkazoval, ker se zanašam, da ste tudi sami iz veliko lastnih skušenj prepričani, da je Marija naše sladko pribežališe; kličem vam pa s sv. Justinom: „Pridite v to pribežališno mesto vsi, ki ste od kogar koli preganjani; tukaj ste v varnosti!“ Grešniki pa naj si k sercu ženejo besede sv. Jederti: „Komur je resnica s poboljšanjem svojega življenja, naj si je tudi naj bolj zaveržen grešnik, sprejet bo in ne odvržen, ako k Mariji pribeži in jo pomoči prosi.“

Trojno vprašanje.

1. Ali imaš sladko zaupanje v Marijo, naše pribežališe?
2. Ali podpiraš to zaupanje z lepim življenjem?
3. Ali ne grešiš pa morebiti prederzno na pomoč Marije Matere, ki je naše pribežališe?

Sklep.

Bod' si milo al nemilo,

Naj sem v sreči al nesreči:

Le Marija tolažilo

Mi za Bogom bo naj večí.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Ljubljančan pri sv. Očetu.*) Nedavno obiskal je sv. Očeta tudi neki Ljubljančan, kateri avdienco tako-le popisuje:

Dotični dan zbralo se je kakih 40 oseb različnih narodov (Španjcev, Angležev, Francozev) v Vatikanu. Vsi smo o njih prihodu pokleknili. Odpro se vrata bližnje dvorane in 4 možje prinesó sv. Očeta na prestolu, obdanega od kardinalov in telesne straže. Sedaj vstanejo Pij IX, gredó k vsakemu posebej in prav prijazno z njim govoré v francoskem jeziku. Sosebno razveselilo jih je, ko so prišli do mene, in so slišali, da sem Kranjec, kakoršni so jih že dostikrat obiskovali, kakor so sami rekli.

Po dokončanih dvogovorih vsedli so se na stol, ter jako ginjaivo zbranim vernikom govorili. Navduševali so jih za katoliško vero in sklenili svoj govor z blagoslovom nazočih, njih otrok, dežele itd.

Iz Dolenjskega. Dolgo nam je nemila smert prizanašala. To leto pa je dva izmed naših součencev pobrala. Hudo bolezen je imel č. g. župnik Ant. Lavtar; dolgo se ji je ustavljal, ker je bil zares močne natore; ali kdo se zamore Božji previdnosti ustavljati? Zadnje dneve ga je obiskalo več njegovih součencev in družih bližnjih gospodov, ki so bili priča, koliko je terpel, pa tudi priča, kako ves vdan v voljo Božjo, je s prečudno poterpežljivostjo zadnje ure preživel. Naj mu bo Bog milostljiv! R. I. P. Sošolec.

Iz Gradca, 16. listopada. Svečanost, katero Graško vseučilišče napravi vsako leto sv. Leopolda dan (15. nov.), se je kakor navadno tudi letos obhajala. Pri tej svečanosti poroča „prorektor“, t. j. „rektor magnifikus“ minulega šolskega leta o stanju vseučilišča in o imenitnejih dogodkih v minulem letu. Iz poročila posnamemo, da je konec šolskega leta 1877 Graško vseučilišče štelo 785 učencev. Izmed teh jih je bilo na teologični fakulti (bogoslovskem oddelku) 41, na juridični 398, na medicinski 151, in na filozofični 195, med poslednjimi 43 farmacevtov. — Po končanem poročilu prorektorjevem nastopi novi rektor z znanstvenim govorom navadno o kakem predmetu iz svoje stroke. „Rektor magnifikus“ za letošnje šolsko leto dr. Fr. Klinger, profesor duh. pastirstva na teologični fakulti, izbral si je za predmet svojega govora življenje in delovanje imenitnega pastoralista Seiler-ja, profesorja duh. pastirstva in nrave na vseučilišču v Tübingi, na zadnje škofa v Regensburgu. Dobro je naslikal tadanji čas — proti koncu minulega in v začetku tega stoletja, ko so si Voltaire in njegovi materialistični in racijonalistični tovariši (grudo-umoljci) in njih nasledniki toliko prizadevali, da bi spodkopali in overgli vse pozitivne kerščanstvo. V tem času je deloval Seiler, ter je v ohranjenje sv. vere neizrečeno veliko storil s svojimi premnogimi spisi, kakor tudi z ustmenim podukom. Kot profesor na vseučilišču je razun navadnih teologičnih predavanj (naukov) ob večernih urah imel očitna predavanja o kerškanskem nauku. Ta predavanja so poslušali ne le dijaki, ampak tudi drugi izobraženi: vradniki, oficirji i. dr.

Po končanem rektorjevem govoru so pevci akademičnega pevskega društva zapeli, in s tem je bila sklenjena svečanost. Dekani raznih oddelkov so bili pri svečanosti navzočni z znamenji svoje časti, zlatimi verižicami. Dekan na teologični fakulti je letos dr. Fr. Stanonik, na filozofični pa dr. G. Krek, oba naša rojaka, Slovenca.

Katoliško tiskovno društvo (der katholische Pressverein) v Gradcu razpošilja te dni svojim udom knjige

za leto 1877. To društvo je po namenu podobno naši družbi sv. Mohora, ktere pa vendar še nikakor ne doseže. Društvo šteje do zdaj okrog 7 tisuč udov. Vaak ud plača na leto le 52 kr., in dobi za to eno knjigo, ki jo društvo vsako leto isdá in razpošlje meseca novembra. Letošnja knjiga obsega: I. „Der Glaube als göttliche Tugend, oder die Pflicht zu glauben in ihrer Begründung, Erfüllung und Uebertretung“, spisal dr. J. Zwerger, knez škof Sekavski. — To novo delo znanega izvrstnega pisatelja, prevzvišenega knezoškofa obsega 286 strani v veliki osmerki, in se tudi lahko posebej kupi (pri Ulr. Moser-ju, Graz, Bischofplatz, in pri drugih knjigarjih); veljá i gl. — Dalje se nahaja v društveni knjigi II. pudučna pov-st: „Marie, das Pathenkind“, in III. Imenik društvenih udov. — Gledé na izvrstni namen, razširjevati dobre, v katoliškem duhu pisane knjige, gledé tud: na silno majhen letni donesek in na lepo knjigo, ki se za ta znesek dobi, zdi se nam društvo priporočila vredno. Kdor bi mu hotel pristopiti, mu ni treba storiti družega, kakor da pošlje (po poštni nakaznici) 52 kr. „An das Secretariat des katholischen Pressvereins in Graz, Albrechtgasse 5“, pa bo prihodnje leto dobil društveno knjigo. Tudi znano in že večkrat pohvaljeno knjigo: „Die schönste Tugend und das hässlichste Laster“ od knezoškofa dr. Zwerger-ja izdalo je katoliško tiskovno društvo. Pri knjigarjih veljá tudi ta knjiga I gl. *)

Zdrava Marija.

Ko z zadnjimi žarki nas solnce pozdravi,
Hladivna pa sapa pihljá po naravi,
Se sliši zvonilo čez goro, čez plan.
Prenežno, premilo ti glasi donijo,
In stvari vse Božje razumne učijo,
Naj serca hvaležnega zveršijo dan!

Veselo, veselo je serce človeka,
Ak činov njegovih mu ne oporeka,
Ker bili so, kakor jih stvarnik velí.
Kak' radostno kliče: O zdrava Marija;
Odprè se nebeška mi naj domačija,
Ko slednjič se sklenejo trudne oči!

Donènje zvonóv se več davno ne čuje,
In zvezdica zvezdici se pridružuje;
Človeka pa vedno poživlja spomin,
Da v radosti serce se njemu razlija;
In zopet ponavlja: O zdrava Marija,
Še sprosi mir večni mi z rajskih višin!

O. Purgaj.

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

XLIX.

Misijon na Kerki

od 27. septembra do 6. oktobra 1872.

Ravno je letos jela zelena pomlad zveseljovati hrib in dol, ko smo na svoji potvi iz Ambruzá v Repnjo obiskali tudi sv. Kozma in Damijana na Kerki. Lilo je takrat kakor iz lijaka na nas, ko smo šli s preč. gosp. kanonikom počastit preav. Rečnje Telo v cerkev in pozdravljat sveta mučenca, varha kerške duhovnije, sveta

*) Posebno vestregli. Continuetur, quæso. Tvarin za naš list je brez števila.

Kozma in Damijana. Iz cerkve grejo ljudje. Ko nas ugledajo misijonarje, da gremo v cerkev in nas ogledujejo pri cerkvenih velikih vratih, pravi k meni smeje g. korar: „Je že obdelano; mógel bom poklicati misijonarje kmalo!“ Jaz se nasmejам na to in besedice ne rečem. Pregledamo cerkev, véliki darilnik, kapelico na pokopališči, in se podamo v sobe nazaj po verhno obleko, ter odpetujemo s Kerke po novi cesti z mislijo: tukaj bo tudi enkrat vélika žetev Gospodova. Kadaj? si pač nihče ni upal odgovoriti takrat.

Ni bilo dolgo temu, kar pride list iz Kerke, s katerim se prosi za sv. misijon v osmini svetih Kozma in Damijana. „Deo gratias et sanctis martyribus!“ zakličemo na vertu pri tej veseli novici in pravimo, g. P. je verl mož, Bog daj več tacih duhovnih g. pomočnikov! Mine pomlad, steče vroči poletenski čas, deževna jesen je prišla, in bilo je treba odpotovati na Kerko v misijon. P. Doljak je ves truden iz juga priromal nazaj, mógel sem tedaj jaz, P. Starč in P. Kos na Kerko.

26. septembra odpotujemo iz naših mirnih Repenj, kjer smo od junija počivali, proti stolnemu mestu in Kerki naprej. Dež je nekoliko ponehal, ko smo zapustili belo Ljubljano, merzel veter nam je pihal nasproti. Prav dobra nam je bila kočija g. kanonika, prostorna, stare stavbe, kakor barka Noctova, zoper občutni veter. Smarijo smo kmalo imeli za seboj, okoli poldneva smo bili že na Grosupljem pri starem očetu Košaku. Mož nam je assistoval pri obedu in po kerčmarsko od starih, lepih časov in novih slabih pripovedoval neprenehoma. P. Starč, naj bolj podstavljen med nami, mu je bil g. fajmošter, P. Kos in jaz pa njegova kaplana. Tako nam je modroval stari Košák, da nam je naenkrat obed minul. Zopet sedemo v svojo prostorno barko, ki nas je imela pripeljati na Kerko. Srečno pot, kliče za nami zgovorni Košák, na Kerki se Vas že veselé!

Odderdramo naprej in melimo večernice, dremljemo, kremljamo bratinsko, veselo, ter proti mraku dosežemo Kerko, kjer so nas prič. g. kanonik s svojim g. duh. pomočnikom pred cerkvijo prijazno sprejeli in nas v sobe odpeljali. Tu smo jo dobro zadeli, vsak je imel svojo izbo, kar se pač redko zgoditi zamore po Kranjskem zavoljo tolikih gospodov, ki navadno v misijon pomagat pridejo. Odložimo svoje pisane in platnene zaklade ter gremo sv. Reánje Telo pozdravljat, počastit in varha kerške duhovnije, sveta Kozma in Damijana prosit molitve v nebesih in pomoči nebeščanov, sosebno Marije brezmadežne in nje zvestega zaročnika, sv. Jožefa. Čudni občutki prevevajo dušo, ko pred Gospodom vojskinih trum klečimo poslanci Gospodovi, blagoslova Božjega prosé. Kolikim bo misijon v rešenje, kolikim v še večjo pogubo? se tužno praša serce. Gospod ozdravi, kar je bolnega; poterti, kar je omahljivega, obudi kar je mertvega, — to je naš vedni klic pred presv. Sercem Jezusovim. Ne pogubi nikogar, reši vse vse; staro in mlado za ljubezen Božjo vnemi, je naša zadnja prošnja pred Jezusom. Tako smo tudi na Kerki prosili pred skritim svojim vsegamogočnim Bogom. Koliko smo bili uslišani, se bo kmalo pokazalo.

27. septembra, v praznik svetih Kozma in Damijana, smo zjutraj ob šestih se vzdignili iz župne hiše ter peli „Benedictus“ do vélicege oltarja, po stari svoji misijonski navadi. G. korar so nas nagovorili, ljudstvu predstavili, zapeli „Veni sancte Spiritus“ in o. Kos stopi na leco ter ima prvič vvodni govor, kar misijonuje. Ljudstva je bilo dokaj zjutraj, ob desetih, popoldne, toda večidel le domača duhovnija je bila zastopana. Kar me je na Kerki posebno veselilo, je bilo móž in mladenčev vse černo pri govorih. Vidilo se je, da so res móžje poklicali na Kerko misijon, ne tolikanj pobožni ženski spol.

Sobota je. Ljudstvo vre z vsih cestá in potov na Kerko. To so romarji iz bližnjih in daljnih duhovnij; celó nemke čuješ in vidiš pod obokom, Kočevarice menim, v bili svoji obleki, ki primérjajo k spovednicam. Pač bi bilo zastoj njih prizadevanje, nobena ne bi bila še blizo priti mogla, ko bi se jih usmilil ne bil in prosil za-nje. Tu sem se spominjal § 19. deržavnik novih postav, kjer se enaka pravica vsim narodom daje, in nihče, vsaj na p., se ne izločuje. Ker so bili prvi dnovi misijonovi za same ptujce odločeni, sem prosil okoli stoječe, da tudi kateri nemke blizo pusté. Koj je bil šum pri spovednici in še bolj se gnjetejo, da bi vsaj nihče do linice ne mogel. Na to rečem neki osebi malo glasneje, da so okoli stoječi čuti zamogli: prosim, pustite tu naj bliže stoječe nemke notri, da nas ne bojo potem po časnikih in po zobéh okoli nosili ljudje, da v cerkvi, pri spovednici, na Kranjskem nemce odmetujemo. Te besede so vsaj toliko zdale, da ste dve nemki se spovedati zamogle, več pa tudi ne; obveljal je stari slovenski prav domači pregovor: kdor pred pride, pa pred melje. Ko so to vidile Kočevarice, so se umaknile, in menim, da nobena več ni potem se ves čas misijona spovedati mogla.

Lepo je bilo na Kerki tudi to, da so spovednice od obojega spola bile zatlačene: na desni strani vedno móžki, z leve ženske, do zadnjega. Misijon v Ambruzu je tak vtis storil, da so na Kerki storili vsi mladenči svojo dolgo spoved, kateri je še niso o ambruskem sv. poslanji storiti mogli, s tega, ker so o veliki noči bili še na Hervaškem. Matere so prišle prosit za svoje sinove, sestre, za brate. Neko dekle ambruske duhovnije se je prav odlikovalo zavoljo ostalih od misijona. Čakalo je pred vélikimi cerkvenimi vrati, in ko me je vidilo domu iti, vselej berž skoči pred mene in mi okoli sebe stoječe kaže: tega le, leunega, prosim, da bi spovedali potlej; ga ni bilo o našem misijonu domá, in mi jih vselej več pokaže, ki so odkriti stali in z njo prosili spovedi. Tako se je zgodilo, da smo jih vsi trije prav veliko na Kerki spovedali — Ambrusev še. Spoznal se je pa tudi iz družih besedi ambruski misijon. Neki zapeljivec pride s Hervaškega domú in hoče po stari svoji navadi mladino napadati. A zastoj. „Ta misijon, ta misijon, kaj je naredil po duhovniji naši“, je zdihoval, ker se ni dalo več po starem živeti. Morda ga je na Kerki milost Božja premagala, in iz Savlja Pavlja storila.

Kak vtis je pa storil misijon na Kerčane? Nepozabljiv. 27. oktobra mi piše g. kaplan kerški: z misijonom smo vsi zadovoljni, posebno pa ljudje. Pozneje obširniše o njem pišem. Da nič ne govorim od žensk, ki so koj pripravljene za vse dobro, pa tudi ravno tako naglo pozabljajo, kar obetajo, bom raji kaj od móž spregovoril več. Čakal je in raji čakal marsikteri v negotovosti, jeli se bo mogel še spovedati na zadnje komu, ali ne, kakor da bi od misijonarjeve spovednice se umaknil. Ni opravil prvi, ne drugi dan, še je prišel v tretje, in kedaj ob enajstih ponoči je prikoralak do vélikih cerkvenih vrat, kjer je v mrazu čakal cerkovnika, da je prišel cerkev odpirat, dostikrat že ob eni čez polnoč. In tako je čakal in čakal, dokler ni opravil po svoji želji in volji pred misijonarjem. Ravno tako so storili tudi nekteri mladenči, ki so se hotli vendar že pošteno spovedati, in z dobro spovedjo staremu grešnemu življenju za vselej slovo dati. Oboji, mladenči in móžje, so bili vsi poterti na Kerškem misijonu; bili so se na persi od žalosti nezmérne s pestmi kakor nekdej iz strahu pred sodbo sv. Hieronim...

Koliko sovrašteev je pokončal ta misijon, koliko krivice popravil! (Več stotin je bilo povernjenega, kakor se je govorilo.) Ko so denar sprejemali, so veselo po-

gledovali. Prašan eden: nu, kaj ne, misijon je dobra reč; človek pride spet do svojega? O kaj to; to to, na serce pokazaje, to to je veselo, ko se človek zopet z Bogom spravi in se mir verne v persi razviharjene nazaj. To velja več ko vsi denarji.

Dnevi so bili lepi solnčni, polno dela je še stalo zunaj. Kako so hiteli ljudje na polji. Delali so, kar se je dalo, da bi préd poželi in dalj časa v cerkvi ostati mogli. Verstili so se pri službi Božji ob nedeljah in praznikih teh, kar smo bili mi med njimi, tako da je zamogla vaaka hiša sleherni dan zastopana biti: eni so bili zjutraj, drugi ob desetih, tretji popoldne. Vse je šlo v naj lepšem redu naprej: tudi tukaj, kakor drugod, še nikdar nikjer ni bilo treba žandarjev. Litijski skerbnik okrajni poglavar nam je bil poslal žandarjev na Kerko, ki so tri dni hodili po Kerki okoli, in v cerkev prišli naše govore poslušat, vjela se ni ne riba, ne ribica.

Če nas je pa sploh tolikanj veselil ta kerški misijon, je pa nekaj bilo, kar nam je posebno radost delalo od tiste ure, ko se nam je vesela novica iz Ljubljane naznanila, da sami viši Pastir pridejo k sklepu misijona, ako bo lepo vreme. In kdo nam je to veselo novico objavil? Sami prevzvišeni knez. Pisali so mi 2. oktobra iz Ljubljane sledeče ljubeznjive verstičice: „Hochwürdiger Pater! Mit Bezug auf Ihr angenehmes Schreiben vom 29. v. M. nehme ich mir das Vergnügen zur Kenntniss zu bringen, dass ich am 5. d. M., d. i. Samstag Nachmittag den Weg nach Obergurk antrete, wenn der Laibacher Himmel ein freundliches Gesicht zeigt. Ich dürfte in der Dämmerung in loco eintreten... Maxime laetor de multa populi devotione et ideo lubenter conclusioni Missionis piae adesse vellem. Deus Vobis benedicat! Vester fidelissimus Bartholomaeus m. p.“

Željno smo vsi pričakovali odgovora na povabilo, ki sem ga pisal v imenu g. kanonika knezu. Prišel je. Koj ko dobim listič iz roke škofove, jim povém, ki so še pri obedu sedeli, knez pridejo v soboto popoldne, če se bo ljubljanski nebez 5. oktobra na smeh deržal. Veselje gospodov je bilo splošno, serčno, napili so pri tej priči zdravico višemu svojemu pastirju. Posebno pa se je veselil častljivi starček, župnik kanonik kerški, in mi vsi ž njim. Zdaj smo začeli skerbno se ozirati proti Ljubljani in lice soditi nebeza ljubljanskega. Čudno, takrat ko sem pismo sprejel, je bilo vreme krasno. Solnce je tako čisto sijalo na Kerko kakor poleti kak dan, zjutraj so se lesketale zvezdice na višnjem oboku nebeškem slednji dan čisto, ko ribici oko v studenčini solnčni. A petek popoldne so že prišli oblaki temnosivkasti od Ljubljane doli, in so začeli up nam podirati zaveljo prihoda knezovega.

Ob dvéh gremo v spovednico. Spovedencev vse černo. Tako so bili nagnjeteni, da se je mož in mladenček kopal več minut od spovednice preč. Terdo jim je šlo, vidil sem ne samo ženske jokati, ki so se bale, da bi morda še spovedati se ne mogle; celo možje so solze točili in prosili priserčno svete spovedi.

G. kanonik in gg. župnika žužemberški in višenjski, zaprežejo konje in grejo škofu naproti. Ljudi je vse černo čakajočih škofa pred cerkvijo, kjer so mlaje postavljali. Trije slavoloki so pozdravljali višepastirja, prvi v prvi vasi, drugi ne daleč od cerkve, tretji pa nad cerkvenimi velikimi vrati z napisom: „Veseli se kerška fara, tvoj viši Pastir je pri Tebi!“ Peta ura je minula, grem gledat, jeli vse v redu za sprejem. Otroci praznično oblečeni so hodili okoli pred šolo z lepimi zelenimi vejicami v rokah, ljudstvo po cerkvi in pred cerkvijo, ozirajoče se na obe strani, od koder bi mogla priti kočija. Mrak je, noč je, zdaj pa že kneza ne bo, si mislim. In res ni jih bilo; gospodje so se brez višepastirja pripeljali nazaj; priterkavanje in razsvetljenje je njim moralo veljati, ko so se pripeljali na Kerko — kneza ni bilo.

Roženkranska nedelja je. Vreme na Kerki lepo, solnce veselo sveti. Ljudstva toliko, da morda še na prvem smledniškem misijonu ne tolikanj. Vsa cerkev, vse okoli cerkve, vse pokopališče mergoli ob desetih, ko smo križ šli blagoslovit. Nereda ne naj manjega, vse lepo, tiho, pobožno. Pri sklepem govoru bi bili pač imeli višepastir posebno veselje. Marsiktero solzico na moževih licih bi bili vidili utrinjati se, solze veselja bi bile tekle, ko bi jim bili kaj spregovorili, možem in mladenčem — tolikanj se jim je v misijonu omečilo serce. G. kanonik je rekel: dobro je bilo, da je le pol ure govor poslednji bil, meni ni bilo več v serci prestat. O poli dvanajstih je bilo vse dokončano, ljudstvo gre ginjeno v naj lepšem redu domu, nobene, naj manjše nesreče ni bilo vsih 10 dni, kar smo bili na Kerki. Ti dnevi ostanejo globoko zapisani ljudstvu v serci in gospodom samim, ki so pri misijonu bili. Veselje je veliko, popolno bi bilo, ko bi bili še škof prišli. Misijonski križ pa veličastno stojé na pokopališči naj zbuja klice Božje v serci Kerčanov, opominja naj jih, kar so pri sklepu obljubili: brez smertnega greha živeti v veri katoliški do zadnjega diha, in besede višepastirja: Deus Vobis benedicat! bodo naj lepši sad obrodile za nebesa.

Razgled po svetu.

V Vatikan dan na dan prihaja veliko število vernikov k sv. Očetu, domačih iz Laškega in tujcev iz raznih — tudi naj daljnjih krajev. 16. t. m. so jih sprejeli veliko v Rafaelovih dvoranah. Imeli so do njih govor, polu blagih svetov in lepih naukov, poslednjič pa so jim podelili apostolski blagoslov. — Ravno ta dan je imel pri njih osebu zaslišanje gosp. Jose R. Miranda, ki je sv. Očetu izročil poverjeniško pismo kakor poslanec Paraguay-ske republike v Ameriki. Poslan je od ondotnega predsednika v posebnem, nenačelnem opravilu. Ko je opravil pri sv. Očetu, se je podal k državnemu tajniku kardinalu Semeonu.

Tudi milgsp. Vital iz Oliveire, škof Brazilijanski v Olindi, je bil te dni zopet pri sv. Očetu. Prišel je v novič v Evropo zarad hudih zadržg, ki jih ondotno framptonstvo dela katoliški veri, da dobi od sv. Očeta dotične povelja. Framamptonstvo tam dela s takim farizejstvom, da mnogi nevedni katoličani so v katoliških bratovšinah in ob enem udje kake framptonске lože, od ktere kake milošne dobivajo, in tako delajo veliko pohujšanje med verniki.

V Buenos-Ajres-u, v Ameriki, v argentinski republiki, so imeli nedavno tabor za spravo raznih strank. Srenjski odbor glavnega mesta je zahteval, naj se poje „Te Deum“ v metropolitanski cerkvi, pričó vsih vradni, „oziroma na to, da eno skazovanj vsacega olikanega naroda je molitev k Bogu, da naj podeli in razširja na zemlji svoje blagodare“. (Slišite, preziravce molitve, in zgledujte se!) Vradni svet je bil pri sv. opravilu, in potem je bilo vojaško ogledovanje.

Za dom in šolo.

Blagoslov staršev pride na otroke.

Sin nepretresljivo poštenega gozdnarja je bil prišel v sum, da je ubil mladega bogatega človeka iz Pariza. Bil je to Parižan pri kupčijskem tovaršu svojega očeta,

da bi se izučil gozdnarstva v kraju pri Villier-Collers-u. Našli so bili truplo umorjenega in vse je kazalo, da je hudodelec omenjeni sin. Torej so ga vjeli in zaperli.

Ko so ga pripeljali, so bili pričujoči tudi starši nesrečnega, da bi ga še enkrat vidili. Berž ko mati zagleda sina, zakliče: Moj sin, moj sin! in hoče ga objeti. Oče pa jo odverne in reče: Mati, zdaj ne; poprej morava vediti, če ga smeva še svojega sina imenovati, ali pa imava morivca pred seboj. Potem se oče oberne k županu in k prvemu sodnijskemu vradniku, in ko so žandarji sina vklenjenega obdajali, začne oče govoriti in reče:

„Nič družega ne prosim, kakor da mu pogledam v obraz in par besed z njim spregovorim; potlej bom sam povedal, če je kriv ali ne.“ Tega očetu niso mogli po pameti odreči. Oče stopi bližej k sinu, pričujoči so stali v polkrogu okoli teh, in vsim je serce tako tolklo, da bi se bilo skorej slišalo.

Zdaj stari gozdnar roko stegne in govori: „Vsi, ki ste tukaj, bodite priče, kaj ga bom prašal in kaj bo odgovoril... Pred staro ženo tukaj, ki je tvoja mati, — pred jokajočo deklico, ki je tvoja sestra, — pred vrednim duhovnom, ki so te v veri podučevali, te vprašam jaz, tvoj oče, ki sem ti od otročjih lét vcepal ljubezen do resnice in sovraštvo zoper greh — pred vsim zoper laž, — te tedaj tukaj vprašam, Bernard, kakor te bo Bog tam gori enkrat vprašal: Ali si kriv ali nekriv? Zraven pa je pogledal sina z očesom, ki je kazalo, kakor bi bralo v naj globokejši globočini njegovega serca.

„Oče!“ ... začne obdolženi, — oče pa mu reče v besedo in pravi: „Daj si čas, — ne prenegli se, da se tvoje serce ne pogrezne v naj spodnje brezno spačeniosti... poglej me, — okó v okó — in vi vsi tukaj, terdno glejte vanj in dobro poslušajte, kaj poreče... Zdaj pa odgovori!“ — „Oče, nedolžen sem“, — je odgovoril sin mirno in stanovitno... Nato starček roko stegne, jo dene sinu na ramo in reče: „Poklekoi!“ — Sin pokorno poklekne, in oče v glasu naj terdnejšega nepretresljivega prepričanja reče: „Blagoslovim te! — Bog te blagoslovi! — Ti si nedolžen! Dokazanje tvoje nedolžnosti bode prišlo, ako je Bogu ljubo. To je reč med njim in med ljudmi. Zdaj pa utegne pričeti pravda svoj ték. Mati“, reče še jokajoči ženi, „zdaj pridi in objemi svojega sina!“

Ta prizor je vse pričujoče naj globejše v serce ginil in do solz pretresel. Sin je bil nato v zapor odpeljan in pravda se je pričela, — toda kmali potem so našli pravega morivca, in sin — brez vsake zadolženosti se je v očetovo hišo nazaj vernil. Koliko veselje je v sled tega nastalo po vsi srednji, kdo bo to popisal?

Kdo pa bo tudi nam povedal, kolikrat je počteni oče poprej v življenji blagoslovljal svojega sina, ki ga je tako lepo, častljivo odredil? Kdo popiše tudi, koliko priserčno zveste molitve se je storilo v gozdnarjevi hiši, s katero so sprosil tako neomahljivo značajnost, toliko stanovitnost svojim otrokom?

Cret in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Kdorkoli je v kaki stiski, dušni ali telesni, naj kliče: Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas Boga! Kdor le hoče, se bo lahko prepričal, da še nikdar se ni slišalo, da bi Marija koga zapustila, kdor se le z detinskim zaupanjem, pa vdan v voljo Božjo, zateče k ključarici vseh nebeških darov. Velikrat — le Bogu je znano, kolikokrat — je Marija že mene uslišala in mi

s svojo mogočno priprošnjo večkrat prečudno pomagala. Tudi te dni me je zopet ališala, ko sem jo v hudem napadu velikih telesnih bolečin prosil, naj mi toliko polahčenja sprosi, da bom v nedeljo zamogel službo Božjo obhajati; in kar sem želel, sem dosegel. Zato še ponovim: Kdorkoli je v kaki stiski, dušni ali telesni, naj kliče: Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas!

Duhoven.

Št. 2. Češena in hvaljena bodi Naša ljuba Gospa presv. Serca za sprošeno zdravje bolne noge.

V. S., duhoven.

Št. 3. Priserčna zahvala Naši ljubi Gospej presv. Serca za pomoč, katero sem dosegla po njeni priprošnji.

M. P.

Št. 4. Prav priserčna zahvala za zvesto priprošnjo Naše ljube Gospé presvetega Serca v neki potrebi!

J. U.

Št. 5. Danes zjutraj sem se bil prav nevarno ranil. Curkoma je kri lila iz rane in bal sem se, da mi bo utekla, ker je nisem mogel z nobeno stvarjo ustaviti. V tej sili se spomnim mogočne pomoči Naše ljube Gospé. Z vsem zaupanjem jo prosim, naj mi pomaga, da se kri ustavi do večera, ter ji obljubim njeno pomoč s hvaležnim srcem po „Danici“ razglasiti. In glej! Ni še preteklo časa poldrugo uro, že se mi je kri popolnoma ustavila in rana je že na pol zdrava. Čast in hvala Naši ljubi Gospej za to pomoč!

Z., duhovnik.

Prošnje.

Priporočeni so v bratovsko molitev: Še mlad, pa vsim strastim vdan mladeneč, da bi se ne pogubil. — Oseba v prav posebno hudih dušnih in telesnih bitkostih se priporoča za prav posebno pomoč. — Za eno posebno dušno milost prosi duhoven le za en zdihljej: Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas! — Z Gorenjskega mati priporoča svojo bolno hčer za zdravje, ko noben zdravnik ne more kaj; in svojega sina za stanovitnost v dobrem: uslišanje se po „Danici“ razglasi. — Neki oče ženo in otroke priporoča za zvesto splovanje dolžnost svojega stazú. — Na duhu hudo bolana deklica se iskreno priporoča udom bratovskim in vsim drugim častilcem Naše ljube Gospé v molitev!

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec listopad.

I. Glavni namen: Zmaga sv. Cerkve.

II. Posebni nameni (daije): 26. listopada. Sv. Konrad. Priporoč.: Ohranjenje sv. vere v deželi. Zane-marjeni otroci. Zanikarni starši.

27. Sv. Valerijan. Priporoč.: Čedno obnašanje otrok in sploh mladine pri sv. maši. Pripravniška mladina za učiteljski stan. Hudo dušno in telesno terpljenje več priporočenih.

28. Sv. Štefan mlajši, pušavnik. Priporoč.: Znamnja ob potih in ss. podobe ter spoštovanje do njih. Priporočeni v bratovsko molitev, ki še niso uslišani. Zoper hude prepire in pretepe, poboje, zlasti na Slovenskem.

29. Dva ss. Saturnina mučenca. Priporoč.: Pre-ganjanj in psovani zaradi vere in čednosti. Spovedniki in pridigarji. Odpadniki in terdovratni grešniki.

30. Sv. Andrej apost. Začetek 9dnevnic k ne-omadežanemu Spočetju. Priporoč.: Poklic in pomoč. Ka-toličanski vojaki na vojski in njih dušna pomoč. Po-potniki in umirajoči.

1. Grudna. Sv. Eligij. Priporoč.: Rokodelski pod-mojstri, njih govorjenje in obnašanje v pričo rokodelskih

učencev. Vdanost v voljo Božjo v nasprotljajih. Terpeči in stradajoči.

2. Sv. Bibijana. Priporoč.: Stanovitnost nedolžnih deviških. Dobro obračanje adventnega časa. Zapušeni otroci.

3. Sv. Frančišk Ksav. Priporoč.: Misijonarji in mladenči, ki se za misijon odmenjajo. Neverniki. Zoper ostudne pregrehe in pohujšanja.

4. Sv. Barbara. Priporoč.: Zoper grehe v mislih, željah pomoč. Zoper dvome v sv. véri. Ženski samostani. (Dalje nasl.)

Zivljenje štirinajsterih pomočnikov v sili.

VIII. Sv. Cirijak, dijakon in spričevavec.

(Konec.)

Ko je bil cesar Dioklecijan odšel iz Rima v Dalmacijo, je njegov sovladar cesar Maksiminijan dal povelje svetega Cirijaka in njegova tovarša v ječo zapreti, deželnemu poglavarju Karpaziju pa je zapovedal jih soditi. Karpazij jih berž pokliče pred svoj sodnji stol, ter jih s priliznenimi besedami in obljubami pregovarja, naj bi darovali malikom. Ko pa s svojimi zapeljivimi zvižacami nič ne opravi, jim začne z mnogimi strahovitimi mukami pretiti. Pa tudi te zažugane muke svetih Kristusovih spričevavcev celo nič ne pretresejo. Karpazij ukaže več vjetih kristjanov v sodnjo hišo pripeljati, in vpričo njih zareži v Cirijaka, rekoč: Le malo počakaj, ti stara, siva glava, te bom pomladil in te prignal, da ti-le mladenči vidijo tvojo slabost in odstopijo od svoje vere.“ Nato ukaže častitljivo sivo glavo svetega dijakona z raztopljeno smolo polivati. Sveti starček pa se v strahoviti muki ne premakne, in glasno zavpije: „Čast bodi tebi, o Jezus! ki nas spoznaš vredne, vzeti nas v svoje nebeško kraljestvo.“

Ravno takó so tudi drugi pričujoči kristjani hvalili Gospoda in od njega nebeško krono pričakovali. Karpazij ukaže izmed njih Krescencija na tezo razpeti, ga s šibami in železnimi kavelji razmesarjati in na stranéh s baklami žgati. V teh neznanskih bolečinah Krescencij izdihne svojo dušo Bogu v roke. Mašnik Janez ga po noči zunaj mestnega zida ob Salarijevi cesti pokoplje.

Štiri dni potem pridejo drugi Kristusovi junaki na versto. Pervi je bil sv. dijakon Cirijak na tezo djan in z volovskimi žilami bičan, pa ni bil premagan; mólil je: „Gospod Jezus Kristus, usmili se me, in bodi mi milostljiv in usmiljen!“ Deželni poglavar sporoči cesarju: „Kristjani so nepremagljivi; pri vsi svoji moči in mogočnosti jih ne moremo premagati, da bi naše bogove častili; slavna zmaga je tedaj na njih strani, mi pa smo pred vsem svetom osramoteni. Kaj mi je početi? Prosim daljnega povelja.“

Cesar duhi od jeze in ukaže vse ob glavo djati. Bili so na morišče peljani ss. dijakon Cirijak, Larg in Smaragd z drugimi dvajseterimi kristjani, kjer so bili vsi z mečem pokončani 8. vel. serp. leta 303. Mašnik Janez jih je pokopal na pokopališu ob Salarijevi cesti. Pet mesecev pozneje jih je papež Marcel dal prenesti na pristavo rimske gospé svete Lucine, ktera je bila svojo hišo z vsem posestvom vred podarila cerkvi. V teh hiši je papež Marcel službo Božjo opravljal in na grobu sv. Cirijaka maševal.

Čudeži, ki so se godili po smerti sv. Cirijaka. Prav pobožen duhoven, po imenu Henrik, je bil s Saksonskega prišel v Rim na groba svetih aposteljnov Petra in Pavla molit, in je tudi šel pred altar svetega

Cirijaka, ter je ves v solzah tega svetnika ponižno in goreče prosil, naj bi se mu njegova glava pokazala, ker je terdno upal, da bode iz nje tekla kri, kakor nekdam, ko je bila odsekana. Prav nadležno je nune prosil, naj mu jo pokažejo. Nune so se dolgo časa branile, ker so se bale, da bi njegova pobožnost do tega svetnika ne omerznila, ko bi se ne zgodilo, kar tako željno pričakuje. Poslednjič se mu je bila vender le spolnila serčna žela. Odperli so vpričo znamenitih in učenih oseb srebarno posodo, v kateri je bila svetnikova glava. Ko jo je bil imenovani Henrik pogledal, je zdajci jela kri iz nje teči; in ta posoda, ki je bila okrog glave suha in prazna, je bila kmalo polna čiste kervi.

Na to čudo je bila velika množica ljudi in duhovšine privrela v cerkev, in je spremljala v procesiji duhovna, ki je nesel glavo. O tej priliki se je bilo mnogo čudežev zgodilo. Čudovito pa je bilo to, da je imenovani Henrik naglo zginil, ko je jela kri iz glave teči. Kdo je bil ta Henrik, se ne vé. Nekteri mislijo, da je bil sv. Cirijak sam; drugi pa menijo, da je bil angelj.

Poduk. Keršanska ljubezen je postrežljiva. Taka postrežljiva ljubezen je s plamenom gorela v sercu sv. Cirijaka in njegovih tovaršev, ko so pri zidanji velikanskega poslopja — Dioklecijanovih toplec — pomagali keršanskim tlačanom velike teže vzdigovati in slabotnim memo svojih bremen tudi njih bremena nositi. Bog jim je bil dal toliko moč zavoljo njih postrežljive ljubezni, da so to premôgli. — Ljubi kristjan! tudi ti mnogokrat vidiš svojega bližnjega pri težkem delu: po zgledu teh svetnikov skoči mu na pomoč in pomagaj mu po svoji moči, ter ne čakaj, da bi te milo prosil in dobro plačal; sej bo Bog tvoj plačnik, če ne že na tem, gotovo pa na unem svetu, če iz ljubezni do njega bližnjemu pomagaš in postrežeš. Spominjaj se, kar Jezus Kristus govori: „Resnično, vam povém, kar ste storili kteremu teh mojih naj manjših bratov, ste meni storili.“ (Mat. 25, 40) „Kdor koli vam dá piti kozarec vode v mojem imenu, ker ste Kristusovi, resnično, vam povem, ne bo zgubil svojega plačila.“ (Mark. 9, 40.) Če tedaj ne zgubi svojega plačila tisti, ki podá kozarec vode svojemu bližnjemu v Kristusovem imenu: koliko manj ga bo zgubil on, ki pri težavnem delu svojemu bližnjemu pomaga iz ljubezni do Boga. „Gospod je vračevavec, in ti bo edmerno povernil“, govori sv. Duh po mo modrem Sirahu. (35, 13.)

Molite v. Vsegamogočni, večni Bog! ki si svetemu Cirijaku in njegovem tovaršem dodelil usmiljeno serce; daj nam, te ponižno prosimo, po zasluženji in priprošnji teh junaških spričevavcev delavno ljubezen do bližnjega, da mu bomo z veseljem pomagali njegov križ nositi. Po Gospodu našem itd. Amen.

Listek za raznoterosti.

Miklavžev dan želi tudi Novo mesto napraviti šolskim otrokom s pomočjo dobrotnih darov. Nekaj ima dati čitalnična tombola, glavno reč pa blezo pobiranje gg. katehetov po mestu. Mnoge gospé pa so že obljubile, da bodo obleko izdelovale brez plače.

Srečke za kapelo v Gorici, kateri gg. jih niso oddali, so prošeni nazaj poslati; zakaž kdor jih pred 9. grudnom ne pošlje, mu ostanejo na njegov poštev.

„Die Nachahmung des hl. Herzen Jesu in 4 B., von P. P. Arno vdt S. J. nach Dosenbach übers.“ Po teh bukvah namérja eden naših pisateljev zložiti „Šmar-

nice" in čez kaj časa jih tudi na svitlo dati. Torej želj, naj se to naznani, da se kje dva enega dela ne lotita.

Iz Tersta, 21. listop. Zopet žalostno novico. Danes nam je smert uzela prav izverstnega, pobožnega, delavnega duhovnika Ferdinanda Quajati-ja, duh. pom. pri M. B. pomočnici v Terstu, še v naj boljših letih. R. I. P. — Bog se usmili naše škofije, ako ne, v malo letih bo treba „misijonariti“. — V semenišče smo vendar še dva dobili.

Rim je brez župana, in tolikanj „domoljubni mladitalijani“ imajo zdaj na zberu: dobiti si tujca ali pa juda za župana! Sedanji župan Venturi se je namreč odpovedal, ker ga odborniki čislajo za limono, ki se izžuli in odbacne. Zdaj imajo dva kandidata: Finali-a, ne-Rimljana, kar se ne nabaja nikjer na Laškem in bi bilo razžaljenje za Rimljane — škandal; — pa Sansoni-a, juda, kar bi bilo še hujše: „Primus civis Romanus“ — jud! Kaj bi rekli Genuvezi. Milanci, Napolitanci... ko bi jim minister dal juda za župana?

Kako se med seboj bičajo! V Vratislavi rudečkarški časnik „Wahrheit“ kliče pruskim liberalcem: „Vi ste ljudstvu uzeli nebesa, logika zahteva, da mu saj pustite zemljo... Vi z visoke čete meščanske, kaj imate dati tem milijonom oseb... Zanikarni farizeji ki ste poropali ljudstvu tolažbo stare vere, kje je vaša logika? Logika zgodovine bo resnejši kot je vaša; vi ste ljudstvu ugrabili nebesa. Bodi si! (Ali tako?) Mi pa bomo od vas tirjali zemljo.“ — Strahotno žuganje. Bogatini, lahkoživci, vsakteri brezverci so ljudi zapeljevali v brezverstvo in na to brezvero so zidali svojo srečo na zemlji, — krivično bogateli, poželenju stregli: zdaj jim pa še hujši brezverci — rudečkarji — žugajo s plenom, z grabljenjem tega, kar so s pregreho nagrabili.

Iz Jeruzalema, 1. listopada, naznanuje osebni list: Sedaj tukaj vojaki noč in dan lové tudi stare možé za černo vojsko. — Štiri dni je, kar dežuje. Vélíka vročina je terpela do 28. kimovca.

Poslednje novice. Černogorci, ki zdaj proti Albaniji na Turško tiše, so z naskokom uzeli mesto Bar (Antivari). Bar je obmorsko mesto ob jadranskem morji, na jugu od Kotora, z zavetnikom, in ima kacic 5000 katoliških prebivalcev z vikšim škofom. Avstrijski Loyd ima ondi postajo. Terguje mesto zlasti z oljem, soljó, olivami in drugim sadjem. Uzeli so Černogorci Turkom tudi še drugi zavetnik, ki je nekoliko više od Bar-a, namreč Špico, in zdaj grejo boje že dalje proti Olgunu (Dulcigno), ki je globokeje na jugu od Bar-a. Terdnjava sama ob Baru s Turki se še brani, terdnjavica pri Špici pa se je podala. — V Aziji je naj znamenitiši dogodba uzetje terdnjave Kars-a po Rusih 18. t. m. Kako silovit je mogel biti napad, se vidi iz tega, da so Turki s 300 kanoni, pa s koliko tisuči pušk in drugoga orožja branili terdnjavo, ki so jo vender Rusi premagali, dobili vsih 300 kanon v oblast in 10.000 vojakov vjeli, kacic 5000 Turkov pa je ranjenih in pobitih. Tudi Rusov je padlo do poltretji tisuč. 15.000 ruskih vojakov izmed tistih, ki so Kars poprej oblegali, gre že proti Erzerumu, glavnemu mestu Armenije, ki ga Rusi enako hočejo predobiti.

Iskrice Ignacijanske

za tretji mesec.

16. Kolikor bolj brezupne se reči zdijo, toliko bolj se more v Boga upati; kjer človeške pomoči manjka, tu je Božja pomoč naj bližej. (S. Ignat. vitae l. IV. n. 2.)

Kjer je skrinja in omara natlačena z zakladi, kjer so shrambe za pridelke premajhne: tamkaj ni upanja. Kjer je vsega v obilnosti, več kakor želje se sežejo, tamkaj se ne zaupa na Boga, temuč na stvar.

Gorjé mu, kdor se opira na meseno roko! Kdo se bo zanašal na šibki terst, ker zamore staviti svoje upanje na nepremakljiv, steber? Imé in moč zgubí upanje, ako se zanašamo na rečí, ki jih vidimo.

Bog se veseli, kadar smo vznemirjani od nevarnost, in on terpi, da smo zapušeni od človeške pomoči; zakaj naše upanje ga razveseljuje in dopadljivo mu je, ako vemo, da vsa naša reč stoji v njegovi pomoči.

Ako si zgubil premoženje, ako si prišel ob prijatle in dobrotnike; potem imej imenitno zaupanje. En varh in dobrotnik ti je zadosti, brez kterega vsi drugi nič ne premorejo.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jože Sorglechner je postal provizor pri Materi Božji v Pučavi. Prestavljena sta čč. gg. kaplana: Lovrenc Obrán v Artiče in Fr. Pignar k Sv. Emi. Č. g. Fr. Žajdela gre v začasni pokoj. Č. g. Jože Vraz je resigniral na faro Matero Božje v Pučavi. Č. g. Andrej Kraner je postal provizor na Ptuji. — Umerl je č. br. Martin Oblak 9. t. m. v kapucinskem samostanu v Celju, in vis. čast. g. dr. Janez Vošnjak, prošt, mestni nadžupnik in dekan na Ptuji — po kratki bolezni — za pljučnico, 58 lét star 17. t. m. R. I. P. — Ptujaska mestna fara je do 1. jan. 1878 razpisana.

Dobrotni darovi.

Za Kmpoljske pogorelce v Dobropoljski fari: O. Dolenc po g. K. Klunu 5 gl.

Za sv. Očeta: Iz Mošenj po č. gosp. Novaku 8 gl. 60 kr. Darovavci prosijo sv. blagoslova. — G. Fr. J. 2 gld. — Ž-ska ljudska šola daruje po vpeljani navadi tudi letos o pričetku novega šolskega leta stiskalnemu sv. Očetu mali dar 2 gl. v namen, da bi na zdihljej Njih Svetosti mladina in njena učenika zadobili darove sv. Duha in Božjo pomoč za dušo in telo. — V namen, da bi vsa rajna L. rodbina vživala večni mir in pokoj, 1 gld. — V spomin rajne Marije Rant in za njen dušni mir, 2 gl.

Za afrikanski misijon: Iz Križev pri Teržiču po gosp. fajm. 2 gl. 50 kr. — Zlatopolje 7 gl. 40 kr. — Čšnjica 1 gl. 20 kr.

Za amerikske misijone: Po g. Rozmanu 1 gl.

Za misijon v Bosni: G. Fr. J. 1 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: G. Fr. J. 1 gl.

Za sv. Detinstvo: G. Fr. J. 1 gl. — Po g. J. Dolencu 1 gl. 50 kr. — M. T. 1 gl.

Za dragovoljen dober namen: Neimenovan 2 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. R. v G.: Iivaležno prejeli, in bo dobro teknilo. — J. D. . . . c: Treba bi bilo ustmenega dogovora, da se kaj tacega naznani; brez vednosti osebe in imena ne gre. — G. V. S. v D.: Izročili smo onemu, da gre dosedanjo pot; je bolj prav. Zadevno kmalo pošljemo. —